రోగాలు - అనురోగాలు

- డా.కె.వివేకానంద మూర్తి

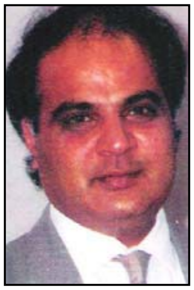

(ప్రారంభం)

సూర్యుడు జ్వరం తగిలినట్టు బాగా వేడిగా వున్నాడు. ఆకాశం అడపాదడపా దగ్గుతున్నట్టు వుండి వుండి వురుముతోంది. రొంపట్టిన మేఘాలు చీదుకుంటున్నట్టు చినుకులు చిమ్ముతున్నాయి.

దాదాపు అరవై యేళ్ల క్రితం. పందొమ్మిది వందల అరవై వొకటి అప్పుడే అడుగుపెట్టిన వేళ.

నిద్రలేచిన విశాఖపట్నం బద్ధకం తీర్చుకుంటోంది.

బాలరాజు బస్సెక్కాడు.

విండో సీట్లోంచి చూస్తున్నాడు. విక్టోరియారాణి బొమ్మ బాగా మాసిపోయి ఆఫ్రికారాణి బొమ్మలావుంది. ఆవిడ కాళ్ల దగ్గర యిద్దరు ముష్టి దంపతులున్నారు. వాళ్లున్న పోజు - స్వాతంత్ర్యం తెచ్చుకున్నందుకు పశ్చాత్తాపపడుతూ ఆమె కాళ్లమీద పడి అడుగుతున్నట్టుగా వుంది. ప్రస్తుతం ఆ ముష్టావిడా, ముష్టాయనా అడుక్కోకుండా తీరిగ్గా వున్నారు. వాళ్లకది రెస్టు టైమోమో లేక వాళ్ల ముష్టిటైము మొదలవలేదో, లేక వాళ్లకి వొంట్లో బాగులేదో. బాలరాజు కాస్సేపట్లో వొంట్లో బాగలేని వాళ్లుండే యింట్లోకే అడుగుపెట్టబోతున్నాడు. అతని కుడిచేతిలో కాగితాలున్న కవరు చెమటకి కాస్త తడిసినట్టయితే యెడం చేతికి మార్చుకున్నాడు. ఉదయం యింకా పది కాలేదు. బస్సు నెంబరు పది కదిలింది. పక్కన కూర్చున్నాయన్ని అడిగాడు. మీరు యూనివర్సిటీదాకా వెళ్తారనుకుంటాను. కలెక్ట్రాఫీసు జంక్షన్ స్టాపు యెక్కడో కొంచెం చెబుతారా?'

'లేదు. నేను యెల్లమ్మ తోట దగ్గర దిగిపోతాను. అయినా తెల్సుకోడం సులువే. అక్కడ నాలుగో అయిదో రోడ్లు కలుస్తాయి. మధ్యలో ట్రాఫిక్ పోలీసు బదులు వొక ఆవు నిలబడి వుంటుంది. అదే కలెక్ట్రాఫీసు జంక్షన్ '

బాలరాజు కండక్టర్ని అడగొచ్చులే అనుకున్నాడు. 'లక్ష్మీ టాకీస్!' లక్షమంది అరిచినట్టు వినబడింది. బస్సులో ఓ అరడజను మంది వోనరు మనుషులే వున్నారు. స్టాప్ స్టాప్‌కీ కోరస్‌లో అరుస్తున్నారు. కోయదొరల్లా రకరకాల యీలలు వేస్తూ కండక్టరుకీ డ్రైవరుకీ సంకేతాలిస్తున్నారు. ఆ ప్రైవేట్ సర్వీసు బస్సుని సొట్టలు పడేలా చేతుల్తో కొడుతున్నారు. బాలరాజుకి సరదాగా వుంది.

'రావలి - రాలి- రాలి- ఆంధ్రా సిటీ - ఆంధ్రా సిటీ'

'ఎదరకి జరగాలండీ ఎదరకి'

'ఇంజనీరింగ్ సీట్లు వెయిటింగ్ లిస్టు పెట్టేరా?'

'రామారావు వోవరు తగ్గిస్తే బాగుణ్ను.'

'ఈ దేశం మరి బాగుపడదు.'

'ఒరే బాబిగా, టికెట్ నేనుచ్చేసుకున్నా, యిగ నువ్ పుచ్చుకోమాకు.'

'ఫర్లేదు. తవరు సద్దుక్కూసేసుకోండి'

'రాత్రి పిప్పు సరుకు కూసింత వోవరైంది'

'బ్యాగ్ వొళ్లో తోపుకోండి'

'నా సీరికొంగు

స్ప్రాటీ - స్ప్రాటీ - టన్నల స్ప్రేటీ'

బాలరాజుకి బస్సు కిటికీలోంచి, కొండ కప్పుకున్న హాస్పిటలంతా తను యెక్కాల్సిన వున్నత శిఖరంలా కనిపిస్తోంది. విశాఖపట్నం వొకటీ రెండునూ వొకటి చేస్తూ యెత్తుగా పెరిగి నగరాన్ని చిన్న చూపు చూస్తోంది. ఆ బిల్డింగ్సేవిటో బాలరాజుకి యింకా వివరంగా తెలీడంలేదు. కొద్దిసేపట్లో యెలాగూ తను ఫస్టియర్ యం.బి.బి.యస్ అవుతాడు అన్నీ యెలాగూ తెలుస్తాయి. ఇంటర్వ్యూ ఫార్మల్‌గానే వుంటుందిట. అప్పుడే తన ఆరేళ్లముందు జీవితం టైమ్ టేబిల్ ఫిక్సయిపోయింది. మెడిసిన్ చదవబోయే తతంగమంతా, మనసులో తరంగంలా కదుల్తోంది.

'కలెక్రాపీస్' అనే అరుపుతో బాలరాజు వులిక్కపడ్డాడు. బస్సు దిగాడు. వెనక్కి చూశాడు. దిగువగా జారిన రోడ్డు చివర బీచ్ నానుకుని నురగలు కక్కుతున్న సముద్రం దూరంగా దృష్టికందనంత దూరం పరుచుకుని వుంది. ముందుకి చూస్తే వొక పక్కన కలెక్ట్రాఫీసు మరో పక్క అతిపురాతనమైన కింగ్ జార్జిహాస్పిటల్.

బాలరాజు వుత్సాహంతో గబగబా హాస్పిటల్ గేటు సమీపించాడు. పెద్ద పెద్ద బిల్డింగ్స్, చుట్టూ ప్రహరీ. తనకు తనువు పులకరిస్తోంది. తలెత్తి చూశాడు. ఎత్తైన క్లాక్ టవర్. ముళ్లుమాత్రం తిరగడంలేదు. అంతలో వొక చిన్న డేగ వచ్చి పెద్దముల్లుమీద వాలింది. తొమ్మిదీ ఐదు కాస్త ముందుకి గడిచింది. డేగ యెగిరిపోయింది.

బాలరాజు గేటుదగ్గరకు అడుగుపెట్టాడు. 'పాస్' అన్నాడు గేట్‌మన్. బాలరాజు కాస్త జంకి తమాయించుకుని, 'నాకెందుకు పాస్. నేను స్టూడెంట్‌ని' అన్నాడు. గేట్‌మన్ యేవీ బదులు చెప్పకుండా దృష్టి తన వెనక్కి మరల్చి మరెవరినో 'పాస్' అంటున్నాడు. తను హాస్పిటల్ ఆవరణలో ప్రవేశించాడు. కాలేజ్ ఆఫీసు వున్న పానగల్ బిల్డింగ్‌కి యెటుపోవాలో యెదురుగా మరో శాల్తీని కనుక్కుని అటువేపు నడక సాగించాడు.

అంతా హాస్పిటల్ వాసన. తనకు సుగంధ పరిమళంలా వుంది. అటూ యిటూ తెల్లకోట్లు వేసుకుని మెళ్లో స్టెతస్కోపుని ధరించి పిల్ల డాక్టర్లు, ఆడపిల్ల డాక్టర్లు, పెద్ద డాక్టర్లు నేల చప్పుడవుతుందేమో నన్నట్టుగా నడుస్తున్నారు. నర్సులు అక్కడా అక్కడా

ఆకాశంలో కొంగల గుంపుల్లా అగుపిస్తున్నారు. పెద్ద హాస్పిటల్స్‌లో పేషెంట్ల కంటే డాక్టర్లు, నర్సులే యెక్కువగా వుంటారేమోననుకున్నాడు. బెడ్స్ లేక వార్డు వరండాల్లో పడి దొర్లుతున్న రోగుల సంఖ్య తెలియని బాలరాజు.

రాజా ఆఫ్ పానగల్ బిల్డింగ్ మేడమీద కాలేజీ ఆఫీసు దగ్గరకు చేరేసరికి బాలరాజుకి, తనలాగే కొత్తగా సీటొచ్చిన అమ్మాయిలు, అబ్బాయిలు తారసిల్లారు. సెక్రటరీ వొక్కొక్కరినే ప్రిన్సిపాలుగారున్న గదిలోకి పంపుతున్నాడు.

కాస్సేపటికి తనవంతు వచ్చింది. భయం భయంగా మొదటి రాత్రి కార్యం గదిలోకి వెళ్ళే కొత్త పెళ్ళికూతురిలా ప్రిన్సిపాల్‌గారి గదిలోకి వెళ్లాడు. కూర్చోమంటే కూర్చున్నాడు.

తనచేతిలోని సర్టిఫికెట్స్ వగైరాలను సెక్రటరీ ప్రిన్సిపాల్ గారికి అందజేశాడు. ఆయన వాటిని పరిశీలించి, బాలరాజు ముఖంలోకి బాకు దింపినట్టు చూసి "ఉఁగో." అన్నాడు. బాలరాజు ప్రశ్నార్థకంగా సెక్రటరీ వేపు చూశాడు. సెక్రటరీ 'లే' అన్నాడు. తను లేచి బైటికి వచ్చాడు. వెనకే వచ్చిన సెక్రటరీ కేసి అనుమానంగా చూశాడు బాలరాజు. 'వెళ్ళి త్వరగా ఫీజులు కట్టు' అని నవ్వుతూ భుజం తట్టి సాగనంపాడు సెక్రట్రీ. బాలరాజుకి ఆనందం అవధులు దాటింది. చెంగు చెంగున మెట్లు దిగాడు. మెట్లక్రింద యెవరో సీనియర్ స్టూడెంట్స్ తనముందు వెళ్లిన అమ్మాయిని ఏడిపిస్తున్నారు.

'చూడమ్మా!' రేపణ్నించి యీ పరికిణీ, జాకెట్టు మానేసి లక్షణంగా చీరె కట్టుకురా' -

ఆ అమ్మాయి భయంభయంగ తలూపి వెళ్ళిపోయింది.

తర్వాత వాళ్లు తనని పట్టుకున్నారు.

'ఏమిటి బాబూ! అప్పుడే డాక్టరైపోయావా? ముందు సీనియర్స్‌కి దణ్ణం పెట్టు.'

తను పెట్టాడు.

'అలాకాదు. చెప్పురా!' పక్కవాడిచేత చెప్పించారు.

'గుడ్ మార్నింగ్ - మైడియర్ మైటీ మైటీ సీనియర్స్'

తను - 'గుడ్ మార్నింగ్ మైడియర్ మైటీ మైటీ సీనియర్స్'

'అద్గదీ - టైనీ టైనీ జూనియర్ - చూడు. రేపణ్నించి చక్కగా షూస్ వేసుకురా. శాండల్స్ మానెయ్యి. ఇది బాత్రూమ్ కాదు. హాస్పిటల్. వోపెన్ షర్ట్ వోపెన్‌గా వుంచకు. టక్ చేసుకురా. వెళ్లు.'

గండం గడిచిందనుకుంటూ బాలరాజు బైటపడ్డాడు.

నోటీసు బోర్డులో ఫీజు యెలా కట్టాలో యేమిటో చూసి నోట్ చేసుకుని కలెక్టాఫీసుకి పరిగెత్తాడు.

అక్కడ రామకోటిరాసినట్టు, వొక్కొక్క చలాను వందేసి సార్లు యింపోజిషన్ రాయించారు. తర్వాత చలాన్లమీదా, వాటి వెనుక తన ముఖంమీద, వీపు మీద రకరకాల ముద్దర్లు కొట్టారు. ఆ తర్వాత డబ్బు కట్టుకున్నారు. రసీదులకి సాయంకాలం రమ్మన్నారు. కాలేజీకి డబ్బు తీసుకోవడం కూడా దీర్ఘరోగంతో తీసుకున్నట్టుగా వుంది. అవును మరి. యం.బి.బి.యెస్ కదా అనుకున్నాడు.

మధ్యాహ్నం దగ్గర హోటల్లో భోంచేసి, మళ్లీ కలెక్టాఫీసుకి వెళ్లి చలాను రసీదులు తీసుకుని, కాలేజీ ఆఫీసులో యిచ్చేసి, తను దిగిన లాడ్జింగ్ రూముకి వెళ్లి కాసేపు నడుం వాల్చాడు. చదవబోయే చదువు గురించి యెన్నెన్నో ఆలోచనలు.

మర్నాడు బాలరాజు హాస్టల్లో చేరాడు. హాస్టల్లో వసతులన్నీ బాగనే వున్నాయి కానీ సీనియర్స్ చేసే రాగింగ్ కార్యక్రమాలు మాత్రం భరించడం కష్టంగా అనిపించింది. రోజూ లేచింది మొదలు, కాలేజీకి వెళ్లి తిరిగొచ్చి, రాత్రి భోంచేసి చదువుకుని పడుకునేదాకా సీనియర్స్ పెట్టే రకరకాల చిత్రహింసల్నుంచి తప్పించుకోవడం గగనంగా వుంది.

ఉదయమే లేచి తను కాలేజ్‌కి తయారయ్యాడు. తన రూమ్‌మేట్ యింకా స్నానాల గదిలోనుండి రాలేదు. కారణం యేవిటా అని ఆలోచిస్తూంటే బాత్రూమ్‌నుండి ఆక్రందన వినబడింది. తను అటువేపు వెళ్తే వొక బాత్రూమ్ తలుపు - 'తియ్యండి మొర్రో' అంటూ చప్పుడవుతోంది. తెరిచి చూస్తే వొంటినిండా సబ్బు రాసుకుని తన రూమ్ మేట్ -'ఇదేవిటీ?' అని అడిగితే 'నన్ను లోపల పెట్టి బైట గడియపెట్టారు. పైగా పైన వాటర్ టాప్ కట్టేశారు' అన్నాడు దీనంగా.

'సర్లే' అని తను వెళ్లి టాప్ తిప్పి నీళ్లొచ్చేలా చేసి వచ్చాడు. కాస్సేపట్లో రూమ్ మేట్ రంగనాథం తయారై వచ్చాడు.

కాలేజ్‌కి వెళ్లే హాస్టల్ బస్ కదిలింది. బస్‌లో కూర్చున్న బాలరాజుకి తన క్లాస్ మేట్స్ అంతా తలోవిధంగా కనిపించారు. వొకరు ముఖంనిండా బూట్ పాలిష్ పూసుకుంటే, మరొకడు చొక్కా తిరగేసి తొడుక్కున్నాడు. యింకో విద్యార్థి తలమీది జుట్టు మునీశ్వరుడి శిఖలా చేసి, చివర ముడేసి వొక పువ్వు పెట్టారు. ఇలా అందరూ అస్తవ్యస్తంగానే వున్నారు.

క్రితం యేడాదివరకు యిప్పుడు తను చేరిన ఫస్టియర్ పి.పి.పిసి (ప్రీ ప్రొఫెషన్ కోర్స్) పేరుతో పక్కనున్న ఎ.వి.ఎన్ కాలేజీలో వుండేదిట. ఈ యేడాదినుండి దాన్నక్కడ పీకేసి, సిలబస్ కాస్త కిందామీదా చేసి ఫస్టియర్ యం.బి.బి.యస్‌గా తయారు చేసి మఠ దీర్ఘరోగిలా దాన్ని హాస్పిటల్లోనే అడ్మిట్ చేసేసారు. కొత్తగా అడ్మిట్ అయిన రోగికి బెడ్స్ వెంటనే దొరకనట్లే, యీ కొత్త ఫస్టియర్‌కి క్లాసు రూములు దొరకలేదు. అంచేత అందాకా క్లాసులు క్లినికల్ సైడ్‌నే ఎడ్జస్ట్ చేశారు. ప్రాక్టికల్ క్లాసులను ఫార్మకాలజీ బయోకెమిస్ట్రీ లాబ్స్‌లో ఏర్పాటు చేశారు.

బస్ దిగి క్లాస్ మేట్సందరూ లెక్చర్ గాలరీలోకి నడిచారు. వార్మింగ్‌లే లెక్చర్స్‌తో వుదయం గడిచింది. ఈవినింగ్ ప్రాక్టికల్స్ లేవన్నారు. అంతా బైటికి వచ్చారు. బాలరాజుకి కాఫీ తాగుదామనిపించింది. ప్రీ క్లినికల్ కౌంటిన్ వేపు నడిచాడు. కాపీ తెచ్చుకుని వొక టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నాడు. సరిగ్గా తనకి రెండుమూడు టేబుల్స్ అవతల ముగ్గురమ్మాయిలు కూర్చుని కాఫీలు తాగుతూ తెగ మాట్లాడేసుకుంటున్నారు. వాళ్లు బాలరాజు క్లాస్‌మేట్సే. బాలరాజు తన క్లాస్ అమ్మాయిలను గుర్తుపట్టడం పాఠాల కంటే ముందే నేర్చుకోవడం తెలుస్తోంది. తను కాఫీ పూర్తిచేసేసరికి తన పక్కనే వొక పొడుగాటి సీనియర్ వచ్చికూర్చున్నాడు. అతని అసలు పేరేమిటో తెలియక పోయినా అతన్ని అంతా 'తానీషా' అని పిలుస్తారని రెండురోజుల ముందే తెలిసింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments